

פרשת כי תשא

כשאנחנו קוראים את פרשת חטא העגל, מרכז הפרשה - זה נראה לנו כל כך פרימיטיבי. ראינו את בודהה בשער יפז? אנשים עומדים ומשתחווים לו... ריבוננו של עולם! איך אפשר!?!
לא נחזור על כל זה. רק נגיד בקיצור שזה לא חכמה לצחוק על אנשים לפני שלושת אלפים שנה, אחרי דורות שעמ"י עבד להכניס את המחשבה המופשטת לעולם. אנשים פעם חשבו כמו ילד קטן. לילד קטן אי אפשר לומר כמה זה $X + Y$, הוא לא מבין. תפוח ועוד תפוח הוא מבין, אבל אחד ועוד אחד הוא לא מבין, זה מופשט! אין לו את צורת החשיבה הזו. הבסיס של כל הטכנולוגיה, של כל המצאה, זו חשיבה מופשטת! אם אברהם לא היה נלחם על זה, מכניס את המחשבה המופשטת לעולם - שיש אלוקים והוא לא משהו חומרי - עד היום היינו עומדים עם אורז לפני בודהה, חורשים במחרשה וטוחנים בריחים. לכן זה לא פלא שה' מצווה להשמיד את אנשי ארץ כנען. אנחנו לא אוהבים מלחמות, אבל עמ"י לא יוכל להיות אור לגויים, להביא את המופשטות לעולם, כשכולם מסביב עובדים לעץ ואבן. זו נקודה אחת. הנקודה השנייה היא, שאת התאווה של גילוי עריות כל אחד מרגיש. אנחנו יודעים איזו תאווה חזקה זו.
אז דבר היה עם התאווה לעבודה זרה! אנשי כנסת הגדולה לקחו את התאווה הזו מרוב שהיא היתה חזקה. אני לא יודע איך מרגיש יצר הרע לעבודה זרה, אבל זה היה קיים אז. אנשי כנסת הגדולה ביקשו שה' יקח את היצר הרע הזה אז הוא לקח. בוא לא נזלזל.

היום אני מבקש להתוות מהלך, שמסביר שכולנו שייכים בעגל זהב! לא נצחק על אלו שהסתובבו סביב העגל. כל אחד מאתנו עובד לעגל! התפקיד שלי הוא לא לתת לכם מוסר, אני נותן מוסר לעצמי בקול, מי שרוצה לשמוע מוזמן. יש עגל זהב מודרני. גם היום, כל אחד שייך בעבודת עגל הזהב. כשהתורה מספרת את הסיפור על עגל הזהב, אנחנו צריכים לקרוא את זה לא כמשהו שהיה לפני שלושת אלפים שנה, אלא כאל משהו שמדבר אל כל אחד מאתנו.

אני רוצה לדבר על שני עניינים שבהם עגל הזהב שייך לכל אחד מאתנו, גם היום. נקודת המפתח היא, שצריך לדעת שחטא העגל הוא בעצם חזרה למצב חטא אדם הראשון. כשה' ברא את האדם, הוא ברא אותו משהו אחר לגמרי. לא היה מוות! כל המוות נוצר רק בעקבות חטא אדם הראשון!
זה שבאוכל יש דברים רעים שמערכת העיכול צריכה לפרק כדי שלא נהרס ונורעל - גם זה בגלל חטא האדם הראשון. האוכל שמחיה את האדם ממית את האדם, זו התוצאה של חטא אדם הראשון. מבחינה רוחנית נשמתו היתה בוקעת, אחרי החטא העור סוגר על האור. הנחש הטיל זוהמה בחווה! כשהיה מעמד הר סיני פסקה זמהתן, זה היה תיקון לחטא אדם הראשון. בחטא העגל חזרה הזוהמה של חטא אדם הראשון. על זה אומר הנביא "אני אמרתי אלהים אתם... כאדם" - הראשון, "תמותון". אני רוצה שנראה כמה מדרשים על חטא העגל, ומתוך זה נבין איך עגל הזהב שייך במסר שלו לכל אחד ואחד מאתנו.

אני אמרתי אלהים אתם - המדרש אומר שאם ישראל היו מחכים למשה המוות לא היה שולט בהם. חרות על הלוחות - חירות ממלאך המוות! אם היה ממשיך המצב של פסקה זמהתן, אם הזוהמה של אדם הראשון לא היתה חוזרת, היו נשארים וחיים לעולם!
אבל כיוון שאמרנו אלה אלוהיך ישראל, בא עליהם המוות. אכן כאדם הראשון תמותון, המוות חזר לעולם כמו לאחר חטא האדם הראשון.
עוד כתוב שכשהקדימו נעשה לנשמע המלאכים קשרו להם שני כתרים לכל אחד, וכיוון שחטאו ישראל בעגל הורידו להם המלאכים את הכתרים. הזוהר אומר שירדו להם כל המעלות שהיו להם ממעמד הר סיני, וחזרו להיות בני תמותה.

התיקון של חטא אדם הראשון היה מעמד הר סיני, המוות פסק, אבל בחטא העגל חזרו כל הדברים האלו. אנחנו ננסה למצוא שלושה מכנים משותפים בין חטא אדם הראשון לחטא העגל, שיסבירו לנו למה חטא העגל שייך גם אלינו.

מהלך ראשון.

זה מהלך מאוד מפתיע, שלעניות דעתי יהיה חידוש לכולכם.

מה היה חטא אדם הראשון? שהוא אבל מעץ הדעת.

ממה הוא אבל? מה כתוב בתורה? מעץ הדעת. מה היה עץ הדעת?

(סתם אני רוצה לומר לכם: הנוצרים עשו המון שטויות בתרגום התורה. למשל: הם מדברים על תפוח.

לא דובים ולא דובים! זו המצאה נוצרית, לא היה ולא נברא.

כי קרן אור פניו - מיכאלאנג'לו פיסל את משה רבנו עם קרן...

יש המון טעויות בכלי המשכן. שיטת הרמב"ם היא שהקנים היו באלכסון,

המנורה בסמל המדינה היא במאת האחוזים לא מנורת המשכן! למטה יש תמונות של שקצים ורמשים.

את זה לקחו משער טיטוס. זה פשוט שהמנורה ההיא היתה של אחד מגדולי ירושלים, אבל היא לא היתה

מנורת המקדש.

בכלל רגלי המנורה היו שלוש חצובות.

הלוחות לא היו עם צורה עגולה למעלה, הן היו משהו מרובע).

על כל פנים: תשמעו איך הזהר מסביר את חטא אדם הראשון.

הוא אומר שהחטא לא היה באכילה, ומה שכתוב בתורה זו לשון נקיה. חטא אדם הראשון היה משהו אחר,

התורה רצתה להסתיר את זה, אז היא השתמשה במושג האכילה.

למה קוראים לאכול כשמתכוונים למשהו אחר? לתשמיש.

איך קוראים לעץ? עץ הדעת! החטא היה שאדם בא על חוה.

התורה רצתה להצניע את הדברים האלו, לכן היא מדברת בלשון נקיה.

זה מופיע בהרבה מקומות: יתרו אומר לבנותיו "קראן לו ויאכל לחם" - שמא ישא אחת מכן! הוא אומר את זה

בצורה נקיה, אבל לזה הוא מתכוון בהזמנה של משה!

כשנאמר על פוטיפר שלא חסך מיוסף כלום "כי את הלחם אשר הוא אוכל" - לא מדובר בלחם צרפתי עם

קימל, הכוונה היא לאשתו!

זו לשון נקיה.

שני הפעלים האלו מאוד דומים.

מה קורה כשיש ביאה? ילד. חיים. מה קורה כשאוכלים? חיים, ממשיכים את האוכל.

שתי הפעולות האלו הן אותה פעולה כביכול, הביאה יוצרת חיים והאוכל ממשיך חיים, אבל מטרת שתיהן

להמשיך חיים.

שני הפעלים האלו הם מאותה משפחה, זה לא כל כך רחוק.

אבל כשהתורה מדברת על עץ הדעת, לזו הכוונה. אדם בא על אשתו.

אז מה החטא? הלא ה' ציווה עליהם פרו ורבו! היתה מצווה שאדם הראשון יבוא על חוה.

אז מה החטא פה?

אומר הזוהר: החטא היה שהם הזדווגו ביום חול, ולא חיכו לשבת.

שבת, תדעו לכם, יש לה סגולה מיוחדת, שגם התענוגות הגשמיים נהפכים לתענוגות רוחניים.

בשבת יש נשמה יתירה. למה? כדי שנלמד ר' עקיבא איגר בשבת? לא! רש"י H אומר שהנשמה היתה היא

בשביל שאדם יוכל לאכול ולשתות ולא יקוץ!

האמנתם? אתם מסוגלים לאכול צ'ולנט ביום שלישי? צריך נשמה יתירה בשביל זה.

בשבת יש סגולה, שגם התענוגות הגשמיים (כמובן עם דברי תורה וזמירות) נהפכים לרוחניים!

לכן עונת תלמידי חכמים היא מערב שבת לערב שבת! זה מה שכתוב בגמרא.

החטא של אדם היה שהוא לא היה מסוגל להתאפק את השש שעות האלו עד שבת, והוא בא עליה ביום

שישי.

אני רוצה להקריא לכם כמה דברים מהזוהר.

נתפתו אדם ואשתו אחריו, ועברו על מאמר בוראו ועשו הזיווג ביום חול, ולא המתין לשבת שאין בו שטן.

ביום חול, המעשה של אכילה - תרתי משמע - הוא יותר משוך אחרי היצר. אבל בשבת, גם כשזה מעורב בדברים גשמיים, זה רוחני. השם משמואל אומר שהחטא היה שלא המתין עד שבת, שבה כל בהמיות הרע נופלת לאדמה, ונשארים רק הדברים הקדושים שבחומר. האר"י מביא טעם נוסף. ולא יתבוששו - שבת היא אותיות בשת. בשבת היו נותנים בהם דעה להתבייש מלהיות ערומים, ונחש לא היה מזדווג להם. עוד הוא אומר, שאדם הראשון ידע את מעלת הזיווג בשבת, אבל לא יישב דעתו, ולכן לא נתן דעתו לחכות עד שבת.

דרך אגב, מאיפה השנים של דוד המלך? מאדם הראשון. דוד המלך אומר: אני אמרתי בחפזי! זה החטא. שאדם הראשון נחפז, שלא היתה לו סבלנות. זה מותר, מצווה! אבל חכה שש שעות. מה היה בחטא העגל? העם לא חיכו, כי בושש משה לבוא! הזוהר עושה גזירה שווה! רש"י אומר שכשמשה אמר להם שהוא יחזור הוא אמר שיחזור תוך ארבעים שעות, ולא חיכו עוד שש שעות - בו שש! אהרון אמר להם לחכות, אבל הם לא יכלו. זה הקשר בין חטא אדם הראשון לחטא העגל. נו, זה לא שייך בעידן המודרני? זו המחלה של העידן המודרני. אתם יודעים מה זה פלאפון? מוציאים עוד אייפון ועוד גלקסי. יש לך בחצי שנייה, בעשירית שניה. כל העולם מסתובב סביב המהירות הזו, כל דבר עכשיו ומיד. כך לא עובדים את ה', סבלנות ואיפוק זו התורה כולה. זה היצר המודרני, שאדם דורש סיפוק מיידי. זה מתחיל מתינוקות, שכשהם לא מקבלים מה ש"מגיע להם" מיד הם בוכים. בן כמה היה אברהם כשה' נגלה אליו? 75. אנחנו מסוגלים לחכות עד שבעים וחמש? אם הייתי אברהם, בגיל שלושים כבר הייתי שואל מה פתאום ה' לא שם לב אלי. ה' היה יכול לתת לנו לחכות עד מאה ועשרים. אברהם לא עמד עם סטופר ולא חיכה שה' יבוא אליו, אז בגיל 75 ה' מדבר איתו. בן כמה היה משה רבנו בסנה? בן שמונים! מה הוא עשה עד אז? איפה הוא היה שישים שנה? הוא במשך שישים שנה נהיה משה רבנו. הוא עמד לה' עם סטופר? אמר שהוא רוצה עכשיו? לא. הוא עמד בשקט.

אני לא מתמודד עם חב"ד, באמת שלא. צריך לרצות משיח. אבל מבחינה מסויימת, we want meshiah now זה we want moshe now! הם רצו לעבוד את ה'! אבל ה'סו, העכשוויות, ההתנפלות הזו - היא החטא. אם לומדים כל את שני החטאים האלו, לא נצחק יותר על הדור ההוא. הם פרימיטיביים? אנחנו פרימיטיביים, אין לנו סבלנות! תדעו לכם, שכל עניין נידה וטבילה, שבעה נקיים, זה הכל לחנך לאיפוק. גם בענייני אוכל, התורה מחנכת לאכול בעדינות: לברך, ליטול ידיים, לבדוק בשרות! אמרתי לכם אכילה של בעלי מוסר? רובנו משתחווים לאוכל כשאנחנו אוכלים, מתכופפים לאוכל. בעל מוסר יושב זקוף, הוא מעלה את האוכל אליו (כמובן שכשאוכלים כך אתה אוכל רבע כמות). זה מה שהתורה רוצה, אל תאכל כמו בהמה. אני לא אומר לכם למעשה, זו דרגה. אתם יודעים? יש בעלי מוסר שלא היו שומרים את המזלג והכף, כל פעם הם היו מניחים את המזלג ואז מרימים.

העגל המודרני זה למלא את כל הסיפוקים עכשיו. אתה רוצה משהו? חכה בסבלנות, אתה תקבל עכשיו. זה היבט אחד שבו יצר העגל המודרני נמצא, שכל אחד מאתנו שייך בו. זה מתוך ההשוואה של חטא אדם הראשון והעגל, על פי הגזירה השווה בין "כי בושש" לבין "לא יתבוששו" (למרות ששם זה מלשון התעכבות ושם זה מלשון בושה, הצליל זהה). זה דבר אחד שאנחנו יכולים ללמוד.

אני רוצה לדבר על עוד נקודה אחת.
 הרב דסלר שואל: איך האדם הראשון חטא? הרי, כשה' ברא אותו, אדם הראשון היה כלול כולו בכוחות הקדושה! מלאכי השרת ביקשו להגיד בפניו שירה.
 הוא היה צופה מסוף העולם ועד סופו (ומה ראו באור הגנוז הזה שאדם הראשון צפה בו? ראו שהכל זה אלוקות! שהשמים והארץ והכל זה אלוקות, אלוקות שמתלבשת בדברים גשמיים).
 אתם יודעים מה ההבדל בין מאמין למדען? עץ פורח. המאמין רואה את הפריחה, הוא מתלהב. המדען שואל מה הוא מתלהב, זה התרכבות של דו תחמוצת הפחמן.
 לחנינא בן דוסא דלק חומץ במקום שמן, והוא קפץ משמחה. למה? כי שבוע לפני כן הוא שם שמן והשמן דלק. כשהשמן דלק ר' חנינא בן דוסא קפץ וקרא לאשתו ואמר לה "תראי! השמן דולק!".
 אשתו, שיש לה תואר בכימיה, התחילה להסביר לו על הצפלוניגים שבבערה ודו תחמוצת הפחמן. "עזבי שטויות! אלוקים, אתה לא רואה?".
 היא צודקת, אבל מה זה ZKF3 שמתרכב עם האוויר ויוצר בעירה? מי יצר את זה?
 חנינא בן דוסא ראה את האלוקות. גם אדם הראשון!
 אז איך הוא חטא? יש שאומרים שבכלל לא היה לו יצר הרע. אז איך הוא חטא?

בראש חודש אנחנו אומרים ושעיר עזים אחד לחטאת. למי? לה'?? כופרים! מה, ה' חטא?
 הגמרא מסבירה שהקרבת הזה הוא כפרה על ה' שמיעט את הירח!
 בריאת העולם היתה ירידה של עולמות! זה היה חטא, להחטיא.
 לפני זה הכל היה אלוקות, לא היתה תנועה. ה' אמר שזה לא טוב, כי זה נהמא דכיסופא, מה פתאום.
 אני אוריד את האדם כדי שיעלה בעצמו. אז הוא הוריד את האדם חצי ואמר לו תטפס.
 היה רע אבל לא בתוכו.
 בא אדם הראשון ואמר: ה' הסתיר חמישים אחוז. נגיד שאני מפה אצליח לטפס, כמה קידוש ה' יהיה?
 חמישים.
 יש לי רעיון! אני ארד עד שאול תחתיות, עד אפס, ומשם - איזה קידוש ה' יהיה!
 זה חטא אדם הראשון. אל תהיה אובר-חוכם. אל תלמד את ה' איך לנהל את העולם!
 חטא אדם הראשון לא היה בגלל התאוה, זו היתה מצווה הבאה בעבירה, הוא רצה לעשות יותר קידוש ה'.
 אבל הוא לא ידע שזה יהיה כמעט בלתי אפשרי לטפס משם למעלה!
 אדם בפוטנציאל יכול להחיות אנשים במבטו, כמו שעשו תנאים! איפה אנחנו?
 זה בגלל חטא אדם הראשון. הוא לא ידע בדיוק מה זה אדם, עד איפה להוריד.
 ה' יודע להוריד למקום שאפשר יהיה יחסית לעומד בניסיון. אבל כשאדם רוצה להוסיף, חושב שהוא מבין יותר טוב מה', אפילו לשם שמים! זה חטא.
 הוא חשב שזה יהיה קידוש ה' יותר גדול אם הוא יצליח להעלות את הניצוצות האלוניים בביאה על חוה ביום חול.
 אם ה' אומר לך ששבת זה יום קדוש, זה לא סתם. ה' קידש את השבת שיש בה סגולה כזו שאוכל ושותה ואינו קץ!
 גם אם אנחנו לא מרגישים את זה. (אוכלים פה צ'ולנט בחמישי).
 נשמה יתירה יש באדם, ובשביל הגשמיות! לכן ההלכה אומרת שעונת תלמידי חכמים היא מערב שבת לערב שבת.

כי כשאדם מתענג בשבת, תענוג הגוף מיד עולה לקדושה של תענוג של נפש.
 עצם העובדה שה' אומר שבת, כבר יש פה עניין של איפוק. אתה לא יכול לומר we want ochel now.
 איפוק, סבלנות, קח את עצמך אחורנית.
 זה העניין של שבת

איפה התיקון של we want moshe now? במעמד הר סיני? בזה שפרשו מנשותיהם שלוש ימים.
 עכשיו את המעגל הזה ניישם גם לגבי הנקודה השנייה.
 החטא היה שאדם שם את עצמו כמתקן, כעושה יותר טוב מהקב"ה. איפה התיקון במעמד הר סיני? נעשה ונשמע!
 אני מקבל לפני כן, אני לא מערער, לא שומע מה ה' רוצה לומר ואז מחליט.
 איפה הקלקול בחטא העגל? העגל המודרני מספר שניים?

הבית הלוי מציב יסוד שהרבה מפרשים אומרים, שבני ישראל לא רצו לעבוד את העגל כעבודה זרה, אלא שהם רצו למצוא דרך להתקשר לקב"ה עבשיו שמשה הלך. זה החטא! לא אתה תבחר את הדרך להתקרב לה', אלוקים אומר לך לעשות כך או כך. זה רק ה' יכול לומר. ה' קובע, אל תהיה יותר חכם ממנו, "אם אין לי את משה אני אעשה כך". זה בדיוק חטא אדם הראשון.

חטא העגל הזה שייך לכל אחד מאתנו. הרבה פעמים אנחנו מרגישים תורך להתקרב לה'. איך? אני אעשה מסע שלושה ימים במדבר. יכול להיות שבתנאים מסויימים זה טוב, אבל לא אתה תחליט. יש רבנים, יש הלכה, שאומרת איך להתקרב לה'. אם אתה הולך לתכנן טיול בלי מניין שיש בו בעיות של שמירת העיניים - זה לא דרך להתקרב לה', אפילו שאתה רוצה להתקרב לה'. גם אדם הראשון מאוד רצה להתקרב לה', הוא חשב שהוא "עושה לה' טובה", שהוא לוקח על עצמו משהו יותר קשה בשביל קידוש ה' גדול יותר. אל תנהל את העולם, אל תעשה לעצמך שולחן ערוך. גם פה יש לנו את חטא העגל ותיקונו במתן תורה.

השיחה נערכה לפי שטחיות הבנתו של העורך,
ובל טעות או חסרון יש לתלות בעורך בלבד.